

„Poslali mě sem,“ pokračoval Dave, „protože jsem tady jediný, kdo v té věci není zainteresovaný.“

Ušklíbl jsem se nad tím. Byl asi tak nezainteresovaný jako podplacená porota. Nemohl z toho získat nic víc než obrovské vklady.

„Myslím, že bys to měl vzít,“ přemlouval mě. „Koneckonců v tom budeš mít velký podíl, až proměníš svých pětadvacet procent akcií Samarkandu a svých patnáct procent u Sinclaira. Dlužíš to sám sobě, abys měl jistotu, že to bude fungovat.“

Pořád jsem ještě nepromluvil. Nadarmo mu neřikali *Štarker*. Prodával jak blázen.

„Říkals, že hledáš zábavu. Tohle bude něco docela nového, a jestli ji nenajdeš tady, tak už nikde.“ Odmlčel se, aby se nadechl. „Chtějí, aby sis to promyslel. Nemusíš s tím spěchat. Počkají si na tvou odpověď tam vevnitř.“

Díval jsem se, jak se vrací, a pak jsem se otočil k Právničce. Mlčky jsem vytáhl cigaretu a zapálil si ji.

Podíval jsem se přes rameno do pokoje. Všichni čtyři už měli zase hlavy pohromadě. „Jen se na ně podívej!“ řekl jsem jí. „Už tam kují pikle, jak ovládnout celý svět.“

„Aspoň nejsou nudní,“ poznamenala.

„Ty víš dobře, že jsou to všechno tvrdí, tuzí a sobeční chlapi.“

„Jsou,“ souhlasila. „Ale vím taky, že aspoň dva z nich a možná i tři tě mají rádi.“

Podíval jsem se na ni.

„A ty je máš taky rád,“ pokračovala. „I když si to nechceš přiznat.“

„Budou se rvát jeden s druhým a škrábat a kousat a pokusí se mě sežrat zaživa,“ řekl jsem. „Jsou to divoši.“

„Však ty už se o sebe dovedeš postarat. Jak to řekl junior: Musíš být aktivní, člověče, když chceš taky něčím přispět. Už není místa pro ty, co to vzdali.“

„Takže ty myslíš, že bych to měl vzít?“

Neodpověděla a jen se na mne dívala.

Otočil jsem se a pohlédl na Los Angeles. Bylo už pozdě. Nebo spíš časně ráno. Na východě se už začaly objevovat první náznaky úsvitu.

„A co ty?“ zeptal jsem se jí.

„Já se vrátím zpátky do San Franciska a budu o tobě číst v novinách,“ odvětila.

Obrátil jsem se, abych se na ni podíval. „A kdybych tě požádal, abys zůstala tady?“

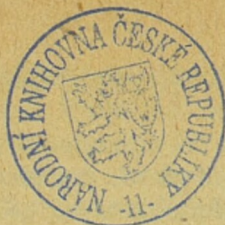
Její oči se upíraly přímo do mých. „Na dva tři dny?“

„Třeba i na dýl,“ odvětil jsem.

„Mohla bych podlehnout pokušení.“

Dlouho jsem se na ni mlčky díval. „Neodcházej!“ požádal jsem ji. „Hned se jich zbavím.“

A pak jsem šel dovnitř a upsal se filištinským.

OBSAH

Onoho dne minulého jara

DOPOLEDNE 7

New York 1955—1960

KNIHA PRVNÍ

STEPHEN GAUNT 17

New York 1955—1960

KNIHA DRUHÁ

SAM BENJAMIN 81

Onoho dne minulého jara

ODPOLEDNE 137

Hollywood 1960—1965

KNIHA TŘETÍ

SAM BENJAMIN 161

Hollywood 1960—1965

KNIHA ČTVRTÁ

STEPHEN GAUNT 207

Onoho dne minulého jara

NOC 273